

[Dorte Bennedsen]

tvinge de andre op på vores niveau. Det udsagn er jo ikke længere sandt. Se på Sverige, Norge, Vesttyskland og Holland. De er på en række områder langt længere fremme i miljøindsatsen, end vi er.

Tiden tillader mig ikke at gå ind på alle de punkter, hvor redegørelsen mangler politisk handlen til at effektuere de fine principper. Men lad mig nævne nogle stykker.

I indledningen hedder det så rigtigt, at miljøinteresser skal integreres, de er ikke noget, der kommer oveni og bagefter. Jamen hvorfor i alverden har ministeren så ikke allerede truffet principbeslutning om at fastsætte udslipsgrænser for NO_x på de decentrale kraftvarmeværker, der skal bygges frem til 1995? Her har vi dog en god mulighed for at undgå at føre nogle af vore problemer med os ind i det næste århundrede.

På genanvendelsesområdet får vi at vide, at målet er, at inden for 10 år skal vi genanvende op til 50 pct. af vores affald. Men, føjes der til, selv om det sker, vil der alligevel blive mere affald, der skal deponeres. Ministerens reaktion på disse oplysninger er, at hun har valgt at opgive at lave den lov om affald. Guderne må vide, hvad rationalet i dette er; vi andre har i hvert fald svært ved at se det.

Jeg kan tænke mig, at ministeren måske ikke er særlig begejstret over de kritiske bemærkninger, jeg på mit partis vegne er nødt til at fremføre i dag. Skal jeg være ganske oprigtig, tror jeg, at ministeren på bunden af sin sjæl stadig har de samme, ganske fornuftige holdninger til miljøpolitik, som hun har haft gennem en årrække.

Men ministeren har et problem: Hun er bange for at lide nederlag. Og hvis man aldrig bevæger sig derud, hvor risikoen for nederlag er, og hvis man aldrig står virkelig fast på sin holdning, bringer man heller aldrig modparten i en situation, hvor han finder det nødvendigt at bøje sig.

Jeg ved af personlig erfaring, hvor vanskeligt det kan være at sidde i en flerpartiregering, og det er tilsyneladende også gået op for miljøministeren. Hun har opdaget, at hun har fået stærke modspillere, ikke mindst landbrugsministeren. Men det ønsker hun ikke at vise. »Det er mig, der bestemmer«, sagde hun i søndags til Politiken. »Jeg ønsker at være den, der prioriterer på det miljømæssige område. Nu har jeg fået chancen for at bestemme dagsordenen, og det vil jeg benytte mig af.«

Det kan, ret brugt, være en rigtig holdning, men den kan også være farlig, som den er det i ministerens tilfælde, fordi den fører til de forlods og skjulte kompromiser, inden man for alvor har søgt at ændre på tingene.

Et konkret eksempel herpå er, at ministeren forleden meddelte, at hun ikke vil fremsætte den naturfredningslov, hun indtil for 3 uger siden syntes skulle vedtages. Jeg kan ikke slippe den tanke, at det skyldes, at hun ikke i regeringen har kunnet komme igennem med sine tanker om at indføre beskyttelsesbrømmer langs søer og vandløb. I stedet for så at erkende dette åbent, hvilket jo ikke ville komme bag på en sjæl i dette land, vælger hun helt at opgive lovforslaget og dermed at opgive alle de øvrige forbedringer til beskyttelse af enge og vådområder, nedsættelse af arealstørrelser ved fredning osv., som i årevis har været på den radikale ønskeliste.

Derfor skal mine sidste ord til ministeren være, at det, der ved en umiddelbar betragtning kan se ud som styrke og handlekraft, i det lange løb kan vise sig at være en svaghed og til skade for det miljø, hvis ve og vel jeg faktisk tror ligger ministeren på sinde.

Ahlmann-Ohlson (KF):

Indledningsvis vil jeg gerne takke miljøministeren for en grundig redegørelse, oven i købet i nyt og letlæseligt format.

Miljøministeren foreslår i denne første redegørelse – og det er nok ingen tilfældighed, at det hedder den første redegørelse om mål og midler i miljøpolitikken – at der skal ske øget indsats på områderne genanvendelse, renere teknologi og forebyggende foranstaltninger. Disse opprioriteringer kan den konservative folketingsgruppe støtte varmt.

Det er med tilfredshed, at vi kan konstatere, at ministeren med denne investeringsplan lever op til den økonomiske ramme på ikke mindre end 33 mia. kr., som den tidligere regering fremlagde.

Det Konservative Folkeparti er tilhænger af et samspil med de grupper i samfundet, som skal bære de største udgifter til miljøforbedrende investeringer, samtidig med at vi fastholder princippet om, at forurenere betaler.

Miljøministeren kalder sin plan for et redskab. Det er et godt udtryk, for et redskab kan ændres, slibes eller justeres, hvis det viser sig ik-